

[Thestrup.]

noget bedre måde, bl. a. det, at man i publikationen betegner som indkomstskat, hvad der i virkeligheden også indeholder skat af formue; det synes jeg nok man kunne have undgået. Det havde gjort det noget klarere, og det havde i alt fald gjort, at jeg for mit vedkommende ville have haft lettere ved at finde rundt i denne orange-farvede oversigt, som vi har fået.

Det, der jo er et af hovedpunkterne i diskussionen mellem den højtærede finansminister og oppositionen, er, hvorledes forholdet mellem nationalindkomsten og statsbudgettet skal være. Det er klart, det kan man ligefrem se, at statsbudgettet har været i stadig vækst i forhold til nationalindkomsten. Jeg kan heller ikke se andet, end at man for så vidt fra alle sider må erkende, at der kommer et punkt, da denne vækst ikke kan fortsætte. Den schweiziske nationaløkonom Röpke har været inde på det, og det var det, jeg citerede i går. Det er nævnt fra forskellig side, at når det offentlige andel af nationalindkomsten stiger op til 25 pct., nærmer vi os et farligt punkt. Vi er kommet over de 25 pct. her i landet, og derfor synes vi fra oppositionens side, at vi er kommet til et virkelig farligt punkt. Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister: mener den højtærede finansminister, at vi kan fortsætte ad denne vej? Er det muligt, at det kan blive ved at gå her i landet at forøge statens udgifter, selv om man samtidig giver visse fordele til borgerne derved, det, som finansministeren hæftede sig så meget ved, at borgerne havde fået det bedre og bedre og til gengæld måtte aflevere flere og flere af deres indtægter? Det er jo et spørgsmål, om borgerne i virkeligheden mener, at de har fået det bedre og bedre. Er stillingen ikke den, at de i virkeligheden ønsker at have mere af deres indtægt at råde over og så til gengæld sørge for en del af de ting, man nu lader staten ordne? Jeg synes også, man kan spørge, om det, at staten eller kommunen eller andre offentlige institutioner skal ordne alle mulige forhold, ikke kræver en større og større administration. Det er utvivlsomt rigtigt, når finansministeren siger det, og det er i øvrigt også min opfattelse, at den egentlige statsadministration ikke er vokset så stærkt, som man skulle tro; men der er der-

udover en stor administration rundt omkring. Er det alligevel ikke sådan, at det, at man lægger mere og mere ind under stat og kommune, giver os en stadig stigende administration?

Det er naturligvis ikke muligt med så kort varsel at svare på alle de forskellige ting, der er blevet fremdraget, og det er mig ikke muligt her at gøre op, hvor stor en del af stigningen i statsbudgettet der er sket, medens der var borgerlige regeringer, og hvor stor en del medens der var socialdemokratiske regeringer. Der er så overordentlig mange forhold, der spiller ind her, at man vel ikke ligefrem kan sige, at fordi stigningen er sket, medens der var en borgerlig regering, er det på grund af de borgerlige synspunkter, den borgerlige politik, det er sket. (*Finansministeren* [Kampmann]: Det er det, man siger, når der er socialdemokratisk regering). Ja ja, jeg har i det mindste ikke sagt det i min finanslovtale. Jeg siger, at den socialdemokratiske politik i almindelighed er udtryk for, at man drager mere og mere ind under statens styre, og det kan vel ikke nægtes, at det er den; det kan vel heller ikke nægtes, at dette medfører stigende udgifter.

Finansministeren havde også selv hørt disse udtalelser om, at skatterne hæmmer arbejdslyst og initiativ. Jeg tror ikke, der er nogen tvivl derom. Jeg forstår, at det kan der være enighed om fra alle sider. Ja men vil det så ikke være rigtigt, at vi søger at nå frem til en skattelettelse? Her kommer så naturligvis spørgsmålet om beskatningen af mellemindtægterne. Jeg kan ikke lade være med at tænke på de engelske tal, hvorefter den direkte skat er så meget mindre i England end her. Jeg nævnte selv, at der kan være en række andre forhold, som måske også skal tages i betragtning, men selve det, at den direkte skat af mellemindtægterne og af de små indtægter er så meget større her i landet, forekommer mig netop nu, da vi skal træde ind i den direkte konkurrence med England, at være farlig. Det er det, jeg gerne vil pege på over for den højtærede finansminister, og jeg beder den høje regering tænke over, om vi ikke, netop på det trin hvor vi står, umiddelbart foran indtræden i de syv, bør undersøge dette problem for at se, om der ikke bør sættes ind her for at få noget ændret.